

Arrest

nr. 194 871 van 10 november 2017
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Waterloopstraat 59
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BRUEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 juli 2016 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 28 mei 2016 in Italië omwille van illegale binnenkomst.

1.3. Op 28 juli 2016 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4. De Italiaanse overheden worden, door het verzoek vermeld in punt 1.3. niet binnen de in artikel 22 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening)

gestelde termijn te beantwoorden, verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 22 (7) van voormelde verordening.

1.5. Op 25 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw < >, die verklaart te hetend):
(...)*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Eritrea van Tigrinya afkomst verklaart te zijn, werd op 05.07.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 18.07.2016 asiel in België. Ze was niet in het bezit van enige persoonlijke of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat haar vingerafdrukken op 28.05.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van een illegale binnenkomst.

Op 25.07.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze in juli 2015 vertrokken te zijn vanuit Eritrea en stelde ze eerst te voet naar Ethiopië te zijn gereisd waar ongeveer 4 maanden te Mai Ayni (ETH) verbleef om vervolgens te voet, per minibus, per tractor, per pick-up en per vrachtwagen verder door te reizen naar Soedan. Betrokkene verklaarde, in Soedan ongeveer 6 maanden in een huis van de smokkelaar te Khartoem (SDN) te hebben verbleven om vervolgens per pick-up verder door te reizen naar Libië waar ze ongeveer 2 maanden en 1 week te Belkazi (LBY) en Tripoli (LBY) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per houten boot verder door naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 28.05.2016 in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar stelde geen asiel te hebben gevraagd daar. Ze verklaarde dat in Italië 1 nacht op het politiebureau doorbracht waar haar vingerafdrukken onder dwang genomen werden. Ze stelde in Italië slechts 1 nacht te hebben verbleven op het politiebureau in een voor haar onbekende stad waarna ze per auto verder doorreisde naar een voor haar onbekende plek waar ze ongeveer 5 nachten verbleef. Tot slot reisde betrokkene per auto verder door naar België waar ze verklaarde op 04.07.2016 gearriveerd te zijn en op 18.07.2016 asiel vroeg.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat zij besloot in België asiel te vragen omdat de smokkelaar haar naar België heeft gebracht. Ze verklaarde desbetreffende dat de smokkelaar contact heeft gehad met haar man en dat hij misschien op basis daarvan heeft beslist om naar België te komen. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene niet terug naar Italië te willen gaan. Ze verklaarde geen medische zorgen te hebben verkregen in Italië en stelde ook niet naar school te kunnen gaan in Italië. Ze verklaarde ziek te zijn geweest toen ze in Italië arriveerde maar stelde nu gezond te zijn. Ze stelde verder ook een plaats te willen waar ze met haar man kan samenwonen omdat ze samen met hem een gezin wil stichten.

Betrokkene stelde verder ook dat haar schoonbroer (H.G., D. (...)) reeds in België verblijft. Op basis van de door betrokkene aangereikte persoonsgegevens omtrent haar in België verblijvende schoonbroer waren onze diensten niet in staat om de schoonbroer van betrokkene terug te vinden waardoor we niet in staat waren zijn identiteit, verblijfplaats en verblijfsstatuut in België te verifiëren.

Op 28.07.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 14.10.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we

op té merken dat het EHRM. tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v.Oostenrijk,nr.2283/12,6 juni2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Geneve en het EVRM nakomen Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat e'n risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote Instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betrokkene verklaarde dat zij besloot in België asiel te vragen omdat ze door de smokkelaar, mogelijk in overleg met haar man, naar België werd gebracht. Ze verklaarde verder ook niet terug naar Italië te willen gaan en stelde een plaats te willen waar ze met haar man kan samenwonen en een gezin kan stichten. Desbetreffend benadrukken we dat de echtgenoot van betrokkene, volgens haar verklaringen, op dit moment te Israël verblijft en dus tevens niet in België verblijft of verblijfsrecht heeft in België. We merken verder ook op dat betrokkene in Italië ook de mogelijkheid zal hebben om in de toekomst eventueel met haar man samen te wonen en een gezin te stichten Bovenstaande verklaringen vallen dan ook volledig te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende het mogelijke verblijf van een schoonbroer van betrokkene in België merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende schoonbroer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Daarnaast herhalen we nogmaals dat schoonbroer van betrokkene niet teruggevonden werd dooi' onze diensten waardoor we zijn identiteit, verblijfplaats en verblijfsstatuut in België niet konden verifiëren.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn

kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij nogmaals dat de in België verblijvende schoonbroer van betrokkene niet door onze diensten werd teruggevonden waardoor we zijn identiteit, verblijfsstatuut en verblijfplaats in België niet konden verifiëren. Daarnaast merken we op dat de tussen betrokkene en haar schoonbroer bestaande relatie, namelijk die van schoonbroer en schoonzus, niet onder de bepalingen vallen van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Verder stellen we ook dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde ziek te zijn geweest in Italië maar daarnaast ook stelde gezond te zijn nu ze in België verblijft. Verder bracht betrokkene in het kader van haar asielprocedure geen specifieke medische attesten of andere documenten aan omtrent haar gezondheidstoestand. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende, .schoonbroer zou bestaan. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene niet verder kon specificeren waar haar schoonbroer specifiek zou verblijven, wat tevens ook niet duidt op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar in België verblijvende schoonbroer. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de schoonbroer van de betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We merken verder nogmaals op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde ziek te zijn geweest in Italië maar tevens ook stelde op dit moment gezond te zijn. We herhalen hierbij ook nogmaals dat zij omtrent haar gezondheidstoestand in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat zij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Hierbij verwijzen we naar het feit dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde geen medische zorgen te hebben verkregen in Italië. We benadrukken hierbij dat ze verder geen verdere duiding meegaf omtrent aan welke ziekte ze leed in Italië en wat de ernst van haar gezondheidssituatie was waardoor we het vermeende gebrek aan medische zorgen in Italië niet volledig kunnen beoordelen. Daarnaast merken we ook op dat betrokkene in Italië geregistreerd werd omwille van een illegale binnenkomst zoals aangetoond door het EURODAC-resultaat type 2 bij haar vingerafdrukkenonderzoek. Dit impliceert dan ook /dat betrokkene geen verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Italiaanse instanties waardoor het hen dan, ook niet euvel kan worden geduid dat betrokkene niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang verkreeg als zij geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Daarnaast verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Betreffende de verklaring van betrokkene dat zij in Italië niet naar school zou kunnen gaan verwijzen we ook naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport. We benadrukken dat in het AIDA-rapport over Italië inderdaad kritische kanttekeningen worden gemaakt omtrent de integratieprogramma's en opleidingen voor asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen maar dat er tevens ook expliciet verwezen wordt naar het feit dat asielzoekers die slachtoffers zijn van smokkelaars, zoals bij betrokkene het geval zou kunnen zijn, in een speciaal programma van sociale bijstand en integratie worden gekanaliseerd ("trafficked asylum seekers shall be channelled into a special programme of social assistance and integration", p. 51). Daarnaast worden er ook verscheidene vormen van assistentie en integratiediensten aangeboden in de opvangcentra (p. 61) en zijn er desbetreffend oo verscheidene ngo's actief in Italië.

Tijdens haar gehoor in België verklaarde betrokkene dat ze in Italië één nacht op het politiebureau heeft doorgebracht en dat haar vingerafdrukken onder dwang werden genomen door de Italiaanse instanties. Hieromtrent verwijzen we naar Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het

laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat zij werd gedwongen' ha[^] vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Daarnaast kan het feit dat betrokkene één nacht op het politiebureau heeft doorgebracht in Italië omwille van het illegaal overschrijden van de grens geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Betrokkene verklaarde verder ook dat ze geen asiel vroeg in Italië. Desbetreffend benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene inderdaad aantoont dat zij omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd en dat zij geen asiel vroeg in Italië. Bijkomend wensen we te onderstrepen dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." De overname op grond van bovenstaand artikel impliceert daarbij ook dat het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in> -Italië geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Het feit dat de overname voor betrokkene door onze diensten aan Italië verzocht werd op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 impliceert ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien zij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Indien er verder zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet- gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang eaan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (ÉHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M S S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v.Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde* het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v.Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1991 geboren vrouw wiens echtgenoot te Israël verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene, geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en

dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni niet meer operationeel, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen terzake. ...6 Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFIH (Schweizensche Flüchtlingshilfe) "Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van @e"raPP^' 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien>anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de Procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Ital^^ niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We ZIJ" . oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000' P'at?eni aijf ca 120 000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze , naaina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd onthuld voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de v@d@re expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-> We3benadrukken dat de betrokkene verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights" 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 6 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook \$een betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots za^ gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene desbetreffend tijdens haar gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van haar re9j^atie in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chöpé, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy- over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013, Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", EGRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013. ;

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁴, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten <4>."

1.6. Op 11 januari 2017 wordt de verzoekende partij overgebracht naar Italië.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 *iuncto* artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Door te stellen dat er een reëel risico is dat zij blootgesteld zal worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) lijkt de verzoekende partij zich ook te beroepen op een schending van voormelde bepalingen.

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

a)

Het middel tot nietigverklaring van voormelde beslissing is gebaseerd op een schending van de artikel 3 jo. artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen¹.

Doordat de bestreden beslissing niet gesteund is op motieven die afdoende zijn en zowel in feite, als in rechte correct zijn.

Terwijl artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 vereist dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en artikel 3 hieraan toevoegt dat deze motivering de juridische feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de grondslag van deze beslissing ligt en die afdoende moet zijn. De materiële motiveringsverplichting, vervat in voormelde artikelen werd aldus geschonden.

b)

Hoewel verzoekster kennis kreeg van de motieven van de beslissing van verweester, doch rechtvaardigen deze de bestreden beslissing niet.

Een bestuurshandeling met individuele draagwijdte zoals in casu moet immers steunen op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is én die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden².

In casu miskende het DVZ de reële bescherming die aan verzoekster dient te worden geboden, reden waarom verzoekster beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing.

De beslissing van 25.11.2016 dient dan ook nietig verklaard te worden overeenkomstig art. 39/2 §2 Vreemdelingenwet.

c)

Vooreerst betreft het een asielaanvraag in hoofde van verzoekster waarbij op grond van art. 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet geen vereiste wordt gesteld van het bezit van een geldig paspoort met geldig visum om te worden erkend als vluchteling en/of de subsidiaire bescherming te krijgen toegekend.

Verder kunnen er geenszins garanties worden geboden dat art. 3 EVRM zal gewaarborgd zijn bij een teruggeleiding naar Italië.

Verweester haalt zelf aan in haar beslissing dat het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan een verantwoordelijke staat indien zij niet onkundig zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verder wordt er tevens niet ontkend door verweester dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten waaronder ook Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling.

Verweester verwijst tevens naar het AIDA-rapport waarin kritische kanttekeningen worden gemaakt omtrent de integratieprogramma's en opleidingen voor asielzoekers.

Verweester veegt deze zelf gemaakte opmerkingen over de moeizame opvang en het gebrek aan integratie binnen de Italiaanse samenleving vervolgens gewoon van de kaart door te stellen dat er wel andere goede initiatieven zijn.

Waar rook is, is echter vuur!

Verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 156.249 van 9.11.2015 en nr. 153.160 van 23 september 2015.

'De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat het, ondanks de maatregelen die genomen zijn door de Italiaanse autoriteiten, niet gegarandeerd is dat iedere asielzoeker onderdak krijgt of niet gedwongen zal zijn te leven in extreem moeilijke omstandigheden.

DVZ had verschillende bronnen onderzocht om te komen tot de beslissing van overdracht naar Italië. Maar de RvV wijst erop dat er geen rekening werd gehouden met meer recente informatie die door de raadsman van de asielzoeker werd aangeleverd. Daarin wees de raadsman op de impact van de massale toestroom van vluchtelingen naar Italië in 2015. Er werd ook verwezen naar de gewijzigde Europese context en naar het feit dat de Duitse rechtspraak oordeelt dat er geen garanties zijn dat er in Italië opvang conform de menselijke waardigheid wordt geboden.'

Ook in casu kan dezelfde redenering worden gevolgd.

Het DVZ haalt zelf probleempunten aan binnen het asielbeleid van Italië maar beslist vervolgens toch dat verzoekster zich naar Italië dient te begeven.

Verzoekster heeft ook zelf aangegeven dat zij geen medische verzorging verkregen heeft in Italië en er aldaar geen school kan worden gevolgd door vluchtelingen.

Er is geen enkele garantie dat art. 3 EVRM gewaarborgd zou zijn.

d)

Bovendien heeft verzoekster zelf aangegeven dat zij reeds familie heeft die in België woonachtig is.

Er wordt door het DVZ aangehaald dat niet verder werd aangetoond waar deze dan wel woonachtig zou zijn. Blijkbaar werd er ook verder geen onderzoek naar gevoerd.

Verzoekster brengt kopie bij van de verblijfskaart van dhr .H. G. D. (...), wonende te (...).

Dit is de broer van de man van verzoekster die zich tevens bij verzoekster zal komen vervoegen.

e)

Uit al het voorgaande blijkt dat verweerster ten onrechte de beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen alsook het bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Er is een reëel risico dat verzoekster blootgesteld wordt aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-handvest."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing, derwijze dat de verzoekende partij hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing in rechte aan te vechten. De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig, zodat een schending van de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht niet blijkt.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.1. De verzoekende partij betoogt dat zij een asielaanvraag heeft ingediend en dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet geen vereiste stellen van het bezitten van een geldig paspoort met een geldig visum om te worden erkend als vluchteling of de subsidiaire bescherming te krijgen toegekend.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij gevolgd kan worden in voormeld betoog, doch dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze dit betoog betrekking heeft op de *in casu* bestreden

beslissing. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins dat de verwerende partij vereist dat de verzoekende partij beschikt over een geldig paspoort met een geldig visum om haar als vluchteling te erkennen of de subsidiaire bescherming toe te kennen. De *in casu* bestreden beslissing betreft immers geenszins een beslissing waarbij geoordeeld wordt over het al dan niet erkennen van de vluchtelingenstatus of het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij, doch wel een beslissing waarbij op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld welke lidstaat van de Europese Unie bevoegd is voor het behandelen van de door de verzoekende partij ingediende asielaanvraag.

Gelet op de vaststelling dat België, op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van de verzoekende partij – gegeven dat door de verzoekende partij niet wordt weerlegd noch ontkracht zoals blijkt uit onderhavig arrest – kan de verzoekende partij zich niet verder beroepen op een behandeling van de asielaanvraag door België en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met haar kritiek toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing gesteund is op een foutieve feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

3.3.2. De verzoekende partij betoogt voorts dat zij zelf heeft aangegeven dat zij reeds familie heeft die in België woonachtig is, dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gesteld dat niet werd aangetoond waar deze dan wel woonachtig zou zijn, doch geen verder onderzoek werd gevoerd. De verzoekende partij wijst er op dat zij bij het verzoekschrift een kopie van de verblijfskaart van dhr. H.G.D. voegt en dat voornoemde persoon de broer van haar man betreft die haar tevens zal komen vervoegen.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het Dublingehoor van 25 juli 2016, blijkt dat de verzoekende partij melding heeft gemaakt van de aanwezigheid op het Belgische grondgebied van een schoonbroer met de naam H.G.D. Hieromtrent motiveerde de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene stelde verder ook dat haar schoonbroer (H.G.,D. (...)) reeds in België verblijft. Op basis van de door betrokkene aangereikte persoonsgegevens omtrent haar in België verblijvende schoonbroer waren onze diensten niet in staat om de schoonbroer van betrokkene terug te vinden waardoor we niet in staat waren zijn identiteit, verblijfplaats en verblijfsstatuut in België te verifiëren.”

En:

“Betreffende het mogelijke verblijf van een schoonbroer van betrokkene in België merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende schoonbroer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinsleden”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in ‘dit geval niet van toepassing; zijn. Daarnaast herhalen we nogmaals dat schoonbroer van betrokkene niet teruggevonden werd dooi’ onze diensten waardoor we zijn identiteit, verblijfplaats en verblijfsstatuut in België niet konden verifiëren.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij nogmaals dat de in België verblijvende schoonbroer van betrokkene niet door onze diensten werd teruggevonden waardoor we zijn identiteit, verblijfsstatuut en verblijfplaats in België niet konden verifiëren. Daarnaast merken we op dat de tussen betrokkene en haar schoonbroer bestaande relatie, namelijk die van schoonbroer en schoonzus, niet onder de bepalingen vallen van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Verder stellen we ook dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde ziek te zijn geweest in Italië maar daarnaast ook stelde gezond te zijn nu ze in België verblijft. Verder bracht betrokkene in het kader van haar asielprocedure geen specifieke

medische attesten of andere documenten aan omtrent haar gezondheidstoestand. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende, .schoonbroer zou bestaan. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene niet verder kon specificeren waar haar schoonbroer specifiek zou verblijven, wat tevens ook niet duidt op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar in België verblijvende schoonbroer. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de schoonbroer van de betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.”

Uit bovenstaande motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij aangaf familie te hebben die woonachtig is in België. De verzoekende partij houdt verkeerdelijk voor dat de verwerende partij motiveerde dat niet wordt aangetoond waar voornoemde familie woonachtig zou zijn. Wel, zo blijkt uit de bovenstaande motieven, verduidelijkt de verwerende partij dat zij op basis van de door de verzoekende partij aangereikte persoonsgegevens omtrent haar in België verblijvende schoonbroer niet in staat was om laatstgenoemde persoon terug te vinden waardoor ze niet in staat was de identiteit, verblijfplaats en verblijfsstatuut in België te verifiëren.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat verder onderzoek diende gevoerd te worden naar het woonachtig zijn van haar familielid in België, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij nalaat aan te duiden op grond van welke wettelijke bepaling de verwerende partij hiertoe verplicht zou zijn. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij evenmin op welke wijze de verwerende partij verder onderzoek had kunnen verrichten. Immers werd er door de verwerende partij in de bestreden beslissing reeds op gewezen dat zij op basis van de door de verzoekende partij aangereikte persoonsgegevens omtrent haar in België verblijvende schoonbroer niet in staat was om laatstgenoemde persoon terug te vinden waardoor ze niet in staat was de identiteit, verblijfplaats en verblijfsstatuut in België te verifiëren. Waar de verzoekende partij verwijst naar een bij haar verzoekschrift gevoegde kopie van de verblijfskaart van haar schoonbroer alsook, na het neerleggen van haar verzoekschrift, aan de Raad een kopie overmaakt van haar huwelijksakte met dhr. B.H.G., wijst de Raad er op dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met voormelde stukken, nu uit het administratief dossier niet blijkt, en de verzoekende partij niet aantoon, dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van deze stukken en/of de in deze stukken vermelde gegevens.

Bovendien wijst de Raad er op dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk in overweging heeft genomen dat een schoonbroer van de verzoekende partij zich eventueel op het Belgische grondgebied bevond, doch aangaf, zoals blijkt uit bovenstaande motieven, waarom de aanwezigheid van voornoemd familielid geen afbreuk doet aan de vaststelling dat België niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar man, wiens broer zich op het Belgische grondgebied bevindt, haar zal komen vervoegen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit element reeds naar voren bracht tijdens het Dublingehoor van 25 juli 2016 (vraag nr. 33) en de verwerende partij hieromtrent motiveerde *“Betrokkene verklaarde dat zij besloot in België asiel te vragen omdat ze door de smokkelaar, mogelijk in overleg met haar man, naar België werd gebracht. Ze verklaarde verder ook niet terug naar Italië te willen gaan en stelde een plaats te willen waar ze met haar man kan samenwonen en een gezin kan stichten. Desbetreffend benadrukken we dat de echtgenoot van betrokkene, volgens haar verklaringen, op dit moment te Israël verblijft en dus tevens niet in België verblijft of verblijfsrecht heeft in België. We merken verder ook op dat betrokkene in Italië ook de mogelijkheid zal hebben om in de toekomst eventueel met haar man samen te wonen en een gezin te stichten Bovenstaande verklaringen vallen dan ook volledig te kaderen onder de persoonlijke voorkeur óf keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”* Door enkel opnieuw te verwijzen naar het feit dat haar man haar zal komen vervoegen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Met haar kritiek toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing gesteund is op een foutieve feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

3.3.3. Ten slotte dient het opgeworpen middel – waarbij de verzoekende partij lijkt aan te geven niet akkoord te kunnen gaan met de door de verwerende partij gemaakte beoordeling dat niet blijkt dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM – vanuit het oogpunt van de materiële motivering te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing van voormelde verdragsbepaling.

3.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend

met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat

de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoeker om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.3.3.2. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De gemachtigde motiveerde hieromtrent terecht:

“Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat zij besloot in België asiel te vragen omdat de smokkelaar haar naar België heeft gebracht. Ze verklaarde desbetreffend dat de smokkelaar contact heeft gehad met haar man en dat hij misschien op basis daarvan heeft beslist om naar België te komen. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene niet terug naar Italië te willen gaan. Ze verklaarde geen medische zorgen te hebben verkregen in Italië en stelde ook niet naar school te kunnen gaan in Italië. Ze verklaarde ziek te zijn geweest toen ze in Italië arriveerde maar stelde nu gezond te zijn. Ze stelde verder ook een plaats te willen waar ze met haar man kan samenwonen omdat ze samen met hem een gezin wil stichten.

Betrokkene stelde verder ook dat haar schoonbroer (H.G., D. (...)) reeds in België verblijft.

Op basis van de door betrokkene aangereikte persoonsgegevens omtrent haar in België verblijvende schoonbroer waren onze diensten niet in staat om de schoonbroer van betrokkene terug te vinden waardoor we niet in staat waren zijn identiteit, verblijfplaats en verblijfsstatuut in België te verifiëren.”

En:

"Betrokkene verklaarde dat zij besloot in België asiel te vragen omdat ze door de smokkelaar, mogelijk in overleg met haar man, naar België werd gebracht. Ze verklaarde verder ook niet terug naar Italië te willen gaan en stelde een plaats te willen waar ze met haar man kan samenwonen en een gezin kan stichten. Desbetreffend benadrukken we dat de echtgenoot van betrokkene, volgens haar verklaringen, op dit moment te Israël verblijft en dus tevens niet in België verblijft of verblijfsrecht heeft in België. We merken verder ook op dat betrokkene in Italië ook de mogelijkheid zal hebben om in de toekomst eventueel met haar man samen te wonen en een gezin te stichten. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook volledig te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende het mogelijke verblijf van een schoonbroer van betrokkene in België merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende schoonbroer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Daarnaast herhalen we nogmaals dat schoonbroer van betrokkene niet teruggevonden werd dooi' onze diensten waardoor we zijn identiteit, verblijfplaats en verblijfsstatuut in België niet konden verifiëren.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij nogmaals dat de in België verblijvende schoonbroer van betrokkene niet door onze diensten werd teruggevonden waardoor we zijn identiteit, verblijfsstatuut en verblijfplaats in België niet konden verifiëren. Daarnaast merken we op dat de tussen betrokkene en haar schoonbroer bestaande relatie, namelijk die van schoonbroer en schoonzus, niet onder de bepalingen vallen van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Verder stellen we ook dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde ziek te zijn geweest in Italië maar daarnaast ook stelde gezond te zijn nu ze in België verblijft. Verder bracht betrokkene in het kader van haar asielprocedure geen specifieke medische attesten of andere documenten aan omtrent haar gezondheidstoestand. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende, .schoonbroer zou bestaan. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene niet verder kon specificeren waar haar schoonbroer specifiek zou verblijven, wat tevens ook niet duidt op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar in België verblijvende schoonbroer. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de schoonbroer van de betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We merken verder nogmaals op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde ziek te zijn geweest in Italië maar tevens ook stelde op dit moment gezond te zijn. We herhalen hierbij ook nogmaals dat zij omtrent haar gezondheidstoestand in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat zij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Hierbij verwijzen we naar het feit dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde geen medische zorgen te hebben verkregen in Italië. We benadrukken hierbij dat ze verder geen verdere duiding meegaf omtrent aan welke ziekte ze leed in Italië en wat de ernst van haar gezondheidssituatie was waardoor we het vermeende gebrek aan medische zorgen in Italië niet volledig kunnen beoordelen. Daarnaast merken we ook op dat betrokkene in Italië geregistreerd werd omwille van een illegale binnenkomst zoals

aangetoond door het EURODAC-resultaat type 2 bij haar vingerafdrukkenonderzoek. Dit impliceert dan ook dat betrokkene geen verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Italiaanse instanties waardoor het hen dan, ook niet euvel kan worden geduid dat betrokkene niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang verkreeg als zij geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Daarnaast verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Betreffende de verklaring van betrokkene dat zij in Italië niet naar school zou kunnen gaan verwijzen we ook naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport. We benadrukken dat in het AIDA-rapport over Italië inderdaad kritische kanttekeningen worden gemaakt omtrent de integratieprogramma's en opleidingen voor asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen maar dat er tevens ook expliciet verwezen wordt naar het feit dat asielzoekers die slachtoffers zijn van smokkelaars, zoals bij betrokkene het geval zou kunnen zijn, in een speciaal programma van sociale bijstand en integratie worden gekanaliseerd ("trafficked asylum seekers shall be channelled into a special programme of social assistance and integration", p. 51). Daarnaast worden er ook verscheidene vormen van assistentie en integratiediensten aangeboden in de opvangcentra (p. 61) en zijn er desbetreffend ook verscheidene ngo's actief in Italië.

Tijdens haar gehoor in België verklaarde betrokkene dat ze in Italië één nacht op het politiebureau heeft doorgebracht en dat haar vingerafdrukken onder dwang werden genomen door de Italiaanse instanties. Hieromtrent verwijzen we naar Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat zij werd gedwongen ha^{ar} vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Daarnaast kan het feit dat betrokkene één nacht op het politiebureau heeft doorgebracht in Italië omwille van het illegaal overschrijden van de grens geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Betrokkene verklaarde verder ook dat ze geen asiel vroeg in Italië. Desbetreffend benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene inderdaad aantoont dat zij omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd en dat zij geen asiel vroeg in Italië. Bijkomend wensen we te onderstrepen dat de

van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." De overname op grond van bovenstaand artikel impliceert daarbij ook dat het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in Italië geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Het feit dat de overname voor betrokkene door onze diensten aan Italië verzocht werd op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 impliceert ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien zij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."

In zoverre de verzoekende partij de motieven die betrekking hebben op de door haar aangevoerde aanwezigheid van haar schoonbroer in België betwist, verwijst de Raad naar wat hieromtrent werd uiteengezet in punt 3.3.2.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij zelf heeft aangegeven geen medische verzorging te hebben verkregen in Italië en dat er aldaar geen school kan gevolgd worden door vluchtelingen, wijst de Raad er op dat zij deze elementen reeds aangaf tijdens haar gehoor en de verwerende partij in de bestreden

beslissing aangaf waarom deze elementen een overdracht naar Italië niet verhinderen of niet toelaten te besluiten dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico zou lopen op een blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Deze concrete motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd, noch ontkracht. Door het enkel herhalen van voormelde elementen toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing gegrond is op een foutieve feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

3.3.3.3. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en de asielaanvragen.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.3.3.3.1. Betreffende het gevoerde onderzoek naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaarde verder ook dat ze geen asiel vroeg in Italië. Desbetreffend benadrukken we dat het vingerafdrakenonderzoek van betrokkene inderdaad aantoont dat zij omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd en dat zij geen asiel vroeg in Italië. Bijkomend wensen we te onderstrepen dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: “wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.” De overname op grond van bovenstaand artikel impliceert daarbij ook dat het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in Italië geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van haar asielaanvraag. Het feit dat de overname voor betrokkene door onze diensten aan Italië verzocht werd op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 impliceert ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien zij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen

bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovehvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Indien er verder zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet- gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M S S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde* het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

En:

"Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni

nijl meer operaSneTJjn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen terzake . . . 6 Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFIH (Schweizensche Flüchtlingshilfe) -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van rapport 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien>anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van "Dublin-terugkeerders" betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de Procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opmerken dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We ZIJ" . oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000' P'at?eni aijf ca 120 000 Platze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Platze , naaina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het

plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar>). We benadrukken dat de betrokkene verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights" 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene desbetreffend tijdens haar gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van haar registratie in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chöpé, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy- over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013, Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", EGRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013."

De verzoekende partij stelt dat er geen garanties kunnen geboden worden dat artikel 3 van het EVRM gewaarborgd zal zijn bij een terugleiding naar Italië, dat de verwerende partij zelf aanhaalt dat geen asielzoekers mogen overgedragen worden als zij niet onkundig zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot de asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat er toe leiden dat de asielzoeker door overdracht een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, dat niet wordt ontkend dat de grote instroom aan vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst, dat de verwerende partij verwijst naar het AIDA-rapport waarin kritische kanttekeningen worden gemaakt omtrent integratie en opleiding voor asielzoekers, dat de verwerende partij de zelf gemaakte opmerkingen over de moeilijke opvang en het gebrek aan integratie binnen de Italiaanse samenleving gewoon van de kaart veegt door te stellen dat er andere goede initiatieven zijn. De verzoekende partij meent dat waar rook is, vuur is en wijst op arresten van de Raad van eind 2015 waarbij wordt gesteld dat ondanks de door de Italiaanse overheid genomen maatregelen, niet gegarandeerd is dat iedere asielzoeker onderdak krijgt en niet gedwongen zal zijn te leven in extreem moeilijke omstandigheden, dat de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende bronnen onderzocht, doch geen rekening hield met de meer recente informatie die door de raadsheer van de betreffende asielzoeker werd aangeleverd en waarin gewezen werd op de impact van de massale toestroom aan vluchtelingen naar Italië in 2015, de gewijzigde Europese context en het feit dat de Duitse rechtspraak oordeelt dat er geen garanties zijn dat er in Italië opvang conform de menselijke waardigheid wordt geboden. De verzoekende partij stelt dat *in casu* dezelfde redenering kan worden gevolgd, dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf de probleempunten aanhaalt binnen het asielbeleid van Italië, maar beslist dat zij zich naar Italië dient te begeven.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M S S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”*

Eind 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland)

De Raad benadrukt dat ook dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich heeft gesteund op het door de *“European Council on Refugees and Exiles”* (ECRE) gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (Maria de Donato, *“Asylum Information Database - National Country Report - Italy”*, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd). Verder merkt de Raad verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op volgende stukken:

- *“Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015
- *“Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap”* van 1 oktober 2015

- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien"*, Bern) van augustus 2016;
- Het rapport van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*) van 2016

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SFH rapport van augustus 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing dat uit dit AIDA-rapport blijkt dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublin-terugkeerders. Deze opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders zijn niet meer operationeel maar de Dublin-terugkeerders worden intussen opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67), waarbij in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

De verwerende partij besluit vervolgens na lezing van SFH rapport van augustus 2016 dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders *"geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."*

Verder wordt gesteld voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië: *"Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15)."*

De verwerende partij neemt bij haar beoordeling tevens zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: *"Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)."*

Verder brengt de verwerende partij ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *"Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."*

De verwerende partij komt, na het onderzoek en de beoordeling van de in de verschillende bronnen vervatte informatie, tot de volgende conclusie:

"Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

De verzoekende partij beperkt zich in haar middel in wezen tot de stelling dat de verwerende partij niet ontkent dat er tekortkomingen zijn en tot de verwijzing naar arresten van de Raad van eind 2015.

De verwerende partij heeft, zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie.

Het komt dan ook de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat dit onderzoek niet zorgvuldig is geweest, of dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier tot haar conclusie is gekomen. De verzoekende partij laat echter na dergelijke concrete argumenten aan te brengen.

Voorts wijst de Raad er op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de arresten van de Raad die zij citeert in haar verzoekschrift daar deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de personen op wie de door haar genoemde arresten betrekking hebben alsook het in de door haar bestreden beslissingen gevoerde onderzoek naar de bestaanbaarheid van de Dublinoverdracht met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dermate gelijkaardig zijn met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen. Ten slotte wenst de Raad er nog op te wijzen dat de verzoekende partij *in casu* geen gewag maakt van meer recente informatie, dan de door de verwerende partij in de bestreden beslissing gehanteerde bronnen bij haar onderzoek, waarmee de verwerende

partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden en die een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling van de bestaanbaarheid van de Dublinoverdracht met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.3.3.3.2. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij als volgt gemotiveerd:

“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1991 geboren vrouw wiens echtgenoot te Israël verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene, geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

Behoudens de in punt 3.3.3.2. reeds besproken kritiek betreffende het niet krijgen van medische verzorging en het niet kunnen volgen van scholing door vluchtelingen, betwist de verzoekende partij deze motieven niet.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het feit dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, op zich niet noodzaakt dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-Verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoont.

3.3.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden

blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of de asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

3.4. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gestoeld is op een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER